

- 3) Oddala się skargę o odszkodowanie wniesioną przez Plásticos Españoles SA (ASPLA) i przez Armando Álvarez SA w zakresie, w jakim zmierza ona do uzyskania odszkodowania w wysokości 3 495 038,66 EUR z tytułu szkody majątkowej poniesionej w wyniku przekroczenia rozsądnego terminu na wydanie orzeczenia w sprawach, w których wydano wyroki z dnia 16 listopada 2011 r., ASPLA/Komisja (T-76/06, niepublikowany, EU:T:2011:672) i z dnia 16 listopada 2011 r., Álvarez/Komisja (T-78/06, niepublikowany, EU:T:2011:673).
- 4) Plásticos Españoles SA (ASPLA) i Armando Álvarez SA pokrywają, poza własnymi kosztami, wszystkie koszty poniesione przez Unię Europejską, reprezentowaną przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, w ramach niniejszych postępowań odwoławczych, jak również własne koszty poniesione w postępowaniu w pierwszej instancji.
- 5) Unia Europejska, reprezentowana przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, pokrywa własne koszty poniesione w postępowaniu w pierwszej instancji.
- 6) Komisja Europejska pokrywa własne koszty zarówno w postępowaniu w pierwszej instancji, jak i w ramach postępowania odwoławczego w sprawie C-174/17 P.

⁽¹⁾ Dz.U. C 161 z 22.5.2017.
Dz.U. C 213 z 3.7.2017.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 19 grudnia 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez du Consiglio di Stato – Włochy) – Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato – Antitrust, Coopservice Soc. coop. arl / Azienda Socio-Sanitaria Territoriale della Vallecamonica – Sebino (ASST), Azienda Socio-Sanitaria Territoriale del Garda (ASST), Azienda Socio-Sanitaria Territoriale della Valcamonica (ASST)

(Sprawa C-216/17) ⁽¹⁾

Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 2004/18/WE – Artykuł 1 ust. 5 – Artykuł 32 ust. 2 – Udzielanie zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi – Umowy ramowe – Klauzula rozszerzenia umowy ramowej na inne instytucje zamawiające – Zasady przejrzystości i równego traktowania wykonawców – Brak określenia liczby kolejnych zamówień lub określenie poprzez odniesienie do zwyczajnego zapotrzebowania instytucji zamawiających niebędących sygnatariuszami umowy ramowej – Zakaz

(2019/C 65/05)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato – Antitrust, Coopservice Soc. coop. arl

Strona przeciwna: Azienda Socio-Sanitaria Territoriale della Vallecamonica – Sebino (ASST), Azienda Socio-Sanitaria Territoriale del Garda (ASST), Azienda Socio-Sanitaria Territoriale della Valcamonica (ASST)

przy udziale: Markas Srl, ATI – Zanetti Arturo & C. Srl e in proprio, Regione Lombardia

Sentencja

Artykuł 1 ust. 5 i art. 32 ust. 2 akapit czwarty dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi należy interpretować w ten sposób, że:

- instytucja zamawiająca może działać na swoją rzecz i na rzecz innych, wyraźnie wskazanych instytucji zamawiających, które nie są bezpośrednio stronami umowy ramowej, o ile spełnione są wymogi dotyczące jawności i pewności prawa, a w konsekwencji przejrzystości; oraz

- nie jest dopuszczalne, by instytucje zamawiające niebędące sygnatariuszami tej umowy ramowej nie określiły ilości świadczeń, których wykonania będą mogły żądać przy zawieraniu przez nie umów dotyczących wykonania tejże umowy, lub by określały ilość tych świadczeń poprzez odniesienie do swojego zwyczajnego zapotrzebowania, pod rygorem naruszenia zasady przejrzystości i równego traktowania wykonawców zainteresowanych zawarciem tej umowy.

(¹) Dz.U. C 277 z 21.8.2017.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 19 grudnia 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato – Włochy) – Silvio Berlusconi, Finanziaria d’investimento Fininvest SpA (Fininvest) / Banca d’Italia, Istituto per la Vigilanza Sulle Assicurazioni (IVASS)

(Sprawa C-219/17) (¹)

Odesłanie prejudycjalne – Zbliżanie ustawodawstw – Nadzór ostrożnościowy nad instytucjami kredytowymi – Nabycie znacznego pakietu akcji w instytucji kredytowej – Procedura regulowana dyrektywą 2013/36/UE oraz rozporządzeniami (UE) nr 1024/2013 i 468/2014 – Złożone postępowanie administracyjne – Wyłączne uprawnienia decyzyjne Europejskiego Banku Centralnego (EBC) – Skarga wniesiona na akty przygotowawcze przyjęte przez właściwy organ krajowy – Zarzut dotyczący naruszenia powagi rzeczy osądzonej przysługującej decyzji krajowej

(2019/C 65/06)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Silvio Berlusconi, Finanziaria d’investimento Fininvest SpA (Fininvest)

Strona przeciwna: Banca d’Italia, Istituto per la Vigilanza Sulle Assicurazioni (IVASS)

przy udziale: Ministero dell’Economia e delle Finanze, Banca Mediolanum SpA, Holding Italiana Quarta SpA, Fin. Prog. Italia di E. Doris & C. s.a.p.a., Sirefid SpA, Ennio Doris

Sentencja

Artykuł 263 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie temu, by sądy krajowe przeprowadzały kontrolę zgodności z prawem aktów w przedmiocie wszczęcia postępowania, przygotowania i niewiążącej propozycji przyjętych przez właściwe organy krajowe w ramach procedury przewidzianej w art. 22 i 23 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniającej dyrektywę 2002/87/WE i uchylającej dyrektywę 2006/48/WE oraz 2006/49/WE, art. 4 ust. 1 lit. c) i art. 15 rozporządzenia Rady (UE) nr 1024/2013 z dnia 15 października 2013 r. powierzającego Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi oraz art. 85–87 rozporządzenia (UE) nr 468/2014 Europejskiego Banku Centralnego z dnia 16 kwietnia 2014 r. ustanawiającego ramy współpracy pomiędzy Europejskim Bankiem Centralnym a właściwymi organami krajowymi oraz wyznaczonymi organami krajowymi w ramach Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego (rozporządzenie ramowe w sprawie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego). Jest w tym względzie bez znaczenia okoliczność, że do sądu krajowego wniesiona została szczególna skarga o stwierdzenie nieważności ze względu na podniesione naruszenie powagi rzeczy osądzonej orzeczenia sądu krajowego.

(¹) Dz.U. C 283 z 28.8.2017.